

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

POLITIKAI UJSÁG.

Megjelen minden szerdán és szombaton este
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 502.

Felolvasó szerkesztő:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 10 korona, félévre 5 korona,
negyedévre 2 korona 50 fillér. — Egyes szám ára 10 fillér.
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társánál, Wekerle-tér 502
Hirdetéseket a legutányosabb árban közölünk.

Polgártársak!

Itt az idő, mikor sorsa felett határozni fog a magyar.

Ne mulasszuk el az alkalmat. Mozduljunk meg, és juttassuk diadalra az egyedüli igaz magyar politikát: **a függetlenség politikáját!**

Mutassuk meg, hogy a nép nem birkanyáj, amelyet parancsszóra terelnek táborukba a hatalmasok, — mutassuk meg, hogy tudunk érezni, gondolkodni, hogy tudunk akarni, és akaratunkat érvényre juttatni!

Mutassuk meg, hogy nem csak ajkainkon hordjuk Kossuth Lajos szent nevét, de szívünkben örizzük dicsőséges eszméit, s tudunk értük lelkesedni, küzdeni, áldozni

Bontsuk ki azt a szent lobogót, amelyet egy miniszterelnökkel szemben is diadalra vittek valaha apáink, — s gyűljünk mindnyájan alája!

Szent lobogó az, mert az az eszme van rá felírva, amelyért négyszáz év óta küzd és vérzik a magyar, amely Rákóczi kurucait, Kossuth honvédeit tüzelte a harcra: **a magyar szabadság, a magyar függetlenség eszméje.**

Erkölcsei és gazdasági nyomorúságunkból csak ez az eszme vezethet ki bennünket.

Jertek össze mindnyájan vasárnap j. hó 22-én délelőtt 10 órakor Sátoraljaújhelybe a »Magyar Királyi szálloda nagytermébe, hogy jelöltet állítsunk, aki elveinket diadalra vigye.

Ne térjük tovább azt a gyalázatot, hogy Kossuth Lajos vármegyéjében egy képviselője sincs Kossuth Lajos eszméinek!

Éljen az önálló magyar nemzeti hadsereg!

Éljen a külön vámtérület!

Éljen Magyarország függetlensége!
Sátoraljaújhely, 1901. évi szeptember hó 19-én, Kossuth apánk 99 ik születése napján.

Az Intéző bizottság.

Ébredjünk!

Sátoraljaújhely, szept. 20.

Jó emberek vagyunk mi zempléniék nagyon. Követjük hűségesen az Irás parancsát: nem tudja a jobb kezünk, amit cselekszik a bal.

Hódolunk Kossuth Lajos dicső szellemének, — szobrot emelünk neki, de elveit, eszméit száműztük szülőmgyéje földjéről. Oltárt állítunk Neki, de hamis bálványisteneknek mutatunk be áldozatot. Jobb kezünket imádásra nyújtjuk az ő magasztos alakja felé, balkezünkkel pedig támogatjuk azt

a politikát, a mely kicsúfolása, megtagadása az ő elveinek, törekvéseinek.

Ó, pedig jól tudjuk, érezzük, hogy csak ezek az elvek segítenek rajtunk, hogy azért van minden szegénységünk, romlásunk, nyomorúságunk, mert Kossuth Lajostól elpártoltunk.

Az iparos nem tud megélni, mert kiszorítja mindenünnen a hatalmas osztrák ipar versenyre. Mi az oka ennek? A közös vámtérület.

A földműves nem tudja eladni buzáját, borát, mert elnyomja a beözönlő orosz buza, olasz bor versenyre. Mi szabadította ránk ezt a versenyt? A közös vámtérület.

Tisztségviselőinknek nem tudunk becsületes fizetést adni, mert minden állami jövedelmünkkel ellenségünket, a közönsnek csúfolt osztrák hadsereget kell tömnünk Magyar ember nem boldogulhat a külföldön, mert a közönsnek csúfolt osztrák követségek a nyelvét se értik s nem segítenek rajta.

És mi okozza mindezt? A kiegyezés, a közös ügy.

És mi okozza, hogy a magyar fiukra a német nyelvet kényszerítik a hadseregben, hogy a jövő tisztjeit Hentzi szobra előtt, Hentzi példájával nevelik az iskolában, hogy a magyar királyt osztrák zászló, osztrák himnusz kíséri mindenütt Magyarországon, — az a zászló, amely alatt, az a himnusz, amelynek hangjai mellett Bathányit, Damjanicsot és a többi vértanúinkat legyilkolták?

A kiegyezés, Kossuth Lajos elveinek és törekvéseinek szegényes megtagadása.

Mennyi nyomorúság, mennyi romlás, mennyi megaláztatás származott már szerencsétlen hazánkra abból a nagy bűnből, amit 1867-ben elkövetett, mikor elpártolt Kossuth Lajostól!

És Zemplénnvármegye ennek a bűnnek a fenntartója, a részese akar lenni továbbra is! Szégyen, szégyen!

A Megváltó szülőföldjén nincs követője a Megváltó eszméinek. Ó pedig hatalmasak, ragyogók, lelkesítők azok az eszmék! A megalkuvás, a lemondás pártja, a Kossuthot megtagadó kormánypárt is azokkal takarja be lelki feketeségét, mikor a nemzet elé lép, hogy szavazatát ujjabb öt évre megvegye, kierőszakolja magának. Mert tudja, hogy tüzet gyújtani, lelkesedést kelteni csak azokkal az eszmékkel lehet.

Ha a maga szánamas, mezte-

len nyomorúságában jönne az a párt a nemzet elé, egy éljent se tudna kapni. Mert az ő eszméi, az ő programja mindenre valók inkább, csak lelkesítésre nem. — Hogy is lelkesíthetne valaki a lemondás, a megalkuvás, a nehézségek előtt való meghátrálás, a gyáva meghunyászkodás politikájával? Ha elmondanák a népnek: igazságtalannak tartottuk terheid szaporítását, a kvóta felemelését, de megszavaztuk, mert nem mertünk Béccsel szembeállni: vajjon kibekeltene ez tüzet, lelkesedést?

Érzik ők ezt, s azért lopnak el ilyenkor egy kis ragyogást, egy kis lényt a mi programunkból, hogy legyen mivel hangulatot ébresztzeni választóikban. Az egyik 48-asnak hirdeti magát álnokul, a másik a külön vámtérület jelszavával korteskedik, — így takargatják, így fényesítik kölcsönvett elvekkel programjuk sötét-ségét. Korántsem azért, mintha igazán hívei volnának ezeknek az elvekknek, — hiszen ha azok lennének, akkor ide jönnének közenk, akik ezeknek a katonái vagyunk — hanem mert igen jól lehet vele tapsokat és éljeneket szerezni. — Ha pedig a kezükben lesz a mandátum, eldobják a hirdett függetlenségi eszméket, mint egy rongyot, amelyre nincs már szükségük többé, s szolgádják tovább a megalkuvás, a kiegyezés nemzetsorvasztó sötét politikáját.

Ne higgyetek nekik, magyarok! Ne higgyetek azoknak, akik kormánypárti programmal fellépve bolondítanak titeket Kossuth Lajos jelszavaival. Kossuth Lajosnak csak az a követője, az az igazi híve aki a függetlenségi zászlót lobogtatja.

Ezt a zászlót kövesd, Kossuth vármegyéje! Ébredj valahára, és mosd le a szennyet, mely nevedre tapad: Kossuth Lajos megtagadásának sötét gyalázatát!

Kibontva lobog az a zászló, a mely alatt négyszáz év óta küzd minden igaz magyar, amely alatt apáink véruket ontották: a magyar szabadság ősi szent zászlója. Gyűljön köréje mind, aki magyar!

Busa Barna.

szept. 20.

Válasz a hangulat. Mint aki valami kínos álomból ébred fel, úgy van most a magyar nép. Még előtte vannak az álom gyötrő rémképei, még nem jött egészen magához, s nem meri hinni, hogy az a sok gyötrellem csak álom volt.

Ez a nép is a mult választások rémképeit látja még mindig maga előtt. Látja azt a rettenetes bűnös

erőszakot, a megfélemlítést, a presziót, az üldözést, amiben része volt a multkor az ellenzéknek. És nem meri hinni, hogy most már nem úgy van, és nem mer szíve szerint az ellenzékre szavazni, mert azt hiszi, hogy most is, mint akkor, üldözni, büntetni fogják szavazataért.

Babonás félelmében ő maga gondol ki mindenféle ijesztő dolgokat, s ha nem szól is neki senki, ha nem is fenyegeti senki, mégis úgy hiszi, hogy mihielyt az ellenzék táborba áll, megrohánja a szolgabíró, a pénzügyigazgató, s megkínózzák, mint a multkor.

Csudálatos kombinációkat eszel ki a félnék fantázia, — elbámul az ember, ha egyik-másik választótól meghallja, hogy mért nem mer ő az ellenzékkel tartani.

A lisztkai kerületben sokan azért fognak Ballagira szavazni, mert fiok jár a pataki főiskolába, s attól félnek, hogy ha ők Ballagi ellen lesznek, hát bosszúból megbuktatják a tanárokat a fiaikat. Sőt hallottunk egyről, akinek nem is a főiskolába, de az állami tanítóképzőbe jár a fia, s gyáva félelmében mégis azt hiszi, hogy megbuktatják a fiát, ha Ballagi ellen szavaz.

Fenyegetők-e az embereket ilyenekkel, — nem tudjuk. De szomorú dolog, hogy ilyen téves rögeszmék befolyásolják a választásnál a népet.

Hiszen józan eszű ember előtt kétségtelen, hogy ez a félelem teljesen alaptalan, hogy olyan elvetemült tanár nincs a világon, aki azért buktasson meg egy diákot, mert az apja ellenzéki volt.

De ha megvan ez a félelem, el kellene oszlatni, s a pataki főiskola tanárainak lenne erkölcsi kötelessége kijelenteni, hogy senki fiának se lesz a főiskolában az apa politikai magatartása miatt kellemetlensége.

Aminthogy helyes lett volna, ha a vármegye is plakátokon hirdeti ki hogy senkinek se lesz a szavazata miatt hátránya. Mert a mult tapasztalatai után még mindig olyan félnék a nép, hogy valósággal biztatni, bátorítani kell őt arra, hogy a meggyőződése szerint szavazzon, s hivatalos bosszútól ne féljen.

Lopják a programunkat. Ha nagyon meg van szorulva a kormánypárt, mindig úgy segít magán, hogy élesen egy-egy pontot a függetlenségi párt programjából, s úgy idegen tollakkal kellelti magát a választói előtt. Így volt, mikor a polgári házasságot behozták, így van most is.

Hammersberg Miklós példál az erdőbényei programbeszédében a külön vámtérület mellett foglalt állást, s egyébrül nem is beszélt, csak erről. Az őt kísérő dr. **Szirmay** István pedig még ráduplázott, s lelkesen hirdette a választóknak, hogy milyen nagyszerű az, hogy ma már odajutottunk, hogy egy kormánypárti képviselőjelölt a külön vámtérület mellett mer nyilatkozni.

Hát engedelmet kérünk, ez talán mégse illik: kormánypárti képviselőnek fellépni, s kizárólag a függetlenségi párt egyik programpontjáról tartani programbeszédet.

Es határozott cinizmus egy függetlenségi programmponttal lelkesi-

teni a választókat, s a végén kijelenteni, hogy mégis hiva annak a kormánypártnak, a melynek programja a külön vámtérületet erősen ellenzi.

A külön vámtérület kérdése lényeges, sőt most domináló kérdés. Áki ebben nincs egy nézetben a párt programjával, az a pártnak tagja nem lehet.

Hát ha *Hammersberg* úr komolyan akarja a külön vámtérületet, akkor a függetlenségi pártba lépjen be, amely azt követeli, s ne a kormánypártba, amely ellenzi.

Azokat a megszorításokat (hogy ne mondjuk: kibívó ajtókat), hogy *ha lehet, ha kivétel, nem tekinthetjük a mi programunktól való eltéréseknek*, *Hammersberg* úr vagy tanulmányozta, s ismeri a kérdést, és így tisztában van a lehetőséggel, vagy nem. Ha igen, akkor tudhatja, hogy kivétel-e, s eszerint van mellette vagy ellene. Ha nem, akkor menjen tanulni, s ne lépjen fel képviselőnek.

Azt, hogy nem akarja komolyan a külön vámtérületet, s csak korteszókkal használja fel, tehát szédeltést űz a jelszavakkal, nem tudjuk, s nem akarjuk róla feltételezni.

A Ballagi-párt éjjeli kortesei merész tette határozta el magukat Telesván esütőköpü pöntekre várható éjszaka. Sokféle hűtetteik közül még hiányozott egy fajta a kortesei-nyelnek: a zászlólopás.

Ezt kísérte meg *Wohl* Laszlo fő kortes, egy másik kortestársával az említett éjszakán. Szép lassan felmásztak a *Guttman* Mórész ház tetéjére, hogy az ott lobogó *Hammersberg*-zászlón szörnyű boszút álljanak.

Hanem az új némes lovagjait rettentően elfogta a szenvédelj, midőn az ellenfél zászlója kezükbe került, s ez okozta vesztüket. Midőn ugyanis égő szenvédellyel törtek át össze a zászló nyelét s tépők le róla a három színű lobogót, nagy zajt találtak csapni, s nem vetik észre, hogy a háznak éber gazdái meglesték némes munkájukat, s ugyancsak sietve jöttek a tett színhelyére.

Ami ezután következett, azt kiki gondolja el magának!

Windischgraetz állásfoglalása. Jellemző dolgot beszélnek a ránk nézve olyan gyászos és gyűlöletes nevű pataki hercegről, *Windisch-Gratz* Lajosról. *Rákóczi* várának mostani bírája — amint mondják — kiadta a rendeletet összes tisztjeinek, hogy minden erővel *Ballagit* támogassák, „mert — úgymond — *Ballagi* érdeme, hogy fellépésével megbontotta s megtörte a *lisszai kerületben azt az illojalis pártot*” (t. i. a függetlenségi pártot.) Kívánsiák vagyunk, örül-e Ballagi ennek a dicsőretnek, s a patakiak *Ballagi*-lázat növelni fogja-e egy *Windischgraetz*nek ilyen dicsőrete?

A bodrogközi függetlenségi és 48-as párt vezetősége nevében *Pál Lajos* és *Dr. Tárczy Pál* kir.-helmeczi ügyvédek a mai nap délután 3 órájra a szűkebb körű pártértekezletet hívták össze a *Rigó* vendéglő nagytermébe, függetlenségi párti jelölt felállításának megbeszélése tárgyában.

Ezen meghívás folytán az értekezletre következők jelentek meg:

Zinner Mór bankigazgató, *Zinner Géza*, *Reich Ignác*, *Steinfeld Ignác*, *Rosman Károly*, *Gross Ignác*, *Hecht Salamon*, *Sohajda János* ev. ref. lelkes, *Kovács János* ev. ref. előkönyörgő (Véke), *Czinczel István*, *Pintér Ferencz*, *Csubák János*, *Solymsi József*, *Kozár János*, *Buxbaum Dávid* (Kövesd), *Winkler Miksa*, *Tató Pál*, ifj. *Miklós Béla*, (K.-Rozvágy), *Reisman Herman*, *Orosz János*, *Üngváry Aladár*, *Bleicz Sámuel*, *Dr. Steinberger József* orvos, *Weisz Adolf*, *Mihalik Mihály*, *Dobos József*, *Aczél Izidor*, *Tancsák János*, *Amszter Géza*, *Steinmetz Bernát*, *Lichtenstein József*, *Fenyvesi Kálmán*,

Csengő Béla, *Zachár Ferencz*, *Pál Lajos*, *Gottsegen Samu*, *Adler Armin*, *Dr. Tárczy Pál*, ifj. *Pauliczky Ferencz*, *Márton András*, ifj. *Kóti János*, *Rosenblüth Vince*, *Szabó Lajos* bíró, végrehajtó, *Egry Elek*, *Steinfeld István* járási írnok, *Fuchs Sándor*, *Filipovicz Lőrincz*, *Üngváry Szabó Adám*, *Gottlieb Soma* m. kir. adóírást. *Klein József*, *Elek János*, *Virág János*, *Szentmihályi Gusztáv*, *Szikó Ödön* m. kir. adótárnok, *Nagy Barna*, *Oláh Ignác* társulati rajzoló, *Csutora Benő* ref. tanító (Leányvár) és *Pauliczky Géza*, valamennyien függetlenségi jelöltül választópolgár.

Pál Lajos az értekezletet megnyitván üdvözlő a nagy számban megjelent választópolgárokat és átadja a szót *Dr. Tárczy Pál* ügyvédnek, ki is eseteli a jelenlegi helyzetet, kérdést intéz a megjelentekhez, kívánják-e függetlenségi jelölt felállítását?

A megjelentek közfelkiáltással, nagy lelkesedéssel egyhangulag ki nyilatkoztatták, hogy a *Bodrogközön* ez idő szerint függetlenségi jelöltnek a felállítását célszerűnek és kívánatosnak tartják és ígértek, hogy valamennyien arra adják szavazatukat.

Dr. Tárczy Pál indítványozta, hogy tekintve, miszerint kir.-helmeczi csak egy községe a választókerületnek, mielőtt a jelölt személyére nézve megállapodnának hivjanak össze a vidék bevonásával közgyűlést midőn a jelölt személyére, valamint a szükséges teendőkre nézve végleges határozatot hoznak.

Enek folytán egyhangulag elfogadtatott ezen indítvány és a közgyűlés megalakulása folyó évi szept. 24-én kedden d. u. 3 órájára határozottat el és erre meghívó böcsütött ki.

A jelölt személyére nézve, noha még határozat nem hozott, biztat, hogy *Komjáthy Gábor* ügyvéri ev. ref. lelkész legyen fel, mivel ez nagy népszerűséggel bír a *Bodrogközön* és ha valóban tiszta választás lesz, győzelme biztos.

Nagyimáhyban is megmozdul a függetlenségi párt. Szerdán, 25-én d. u. 4 órakor tartanak gyűlést a *Barnai* szálló nagytermében, s valószínűleg *Vartaly Sándor* plébánost, lapunk kitűnő munkatársát fogják jelölni.

Potoczky Dezső, a megyeszóli kerület kormánypárti jelöltje szept. 18-án tartotta programbeszédjét *Gesztelyben*, állítólag nagy lelkesedéssel megtelt. Utána *Szentmihályi Árpád*, a kormánypárt alelnöke határozat beszédet tartott, kijelentvén, hogy a központ *Potoczkyt* önjelölt képviselőnek. (Szép kis pártatlanság és tiszta választás! Akárcsak *Pesten* a *Lipótvárosban*.) *Potoczky* megválasztásában hívei erősen biznak.

A bodrogközi választókerület képviselőjének jelölése tárgyában *Király* helmeczen a *Tiszaeszlóközönség* nagy termében (?) I. évi szeptember 12-én d. e. 10 órakor értekezlet lesz, amelyre a választóközönség nevében: (kinek a megbízásból?) gróf *Mailath József* hita össze a poigártársakat. Hogy ez az értekezlet bár *Sennyey István* fogja újra jelölni, azt bizonyára mindenkéül kiálalja.

Egységes magyar társadalom.

Ballagi Géza, a *lisszai* kerület képviselőjelöltje, *Molnár János* barátja, az *Akadémia* elnöke, stb. stb. nagy dolgokat beszél.

Ezelőtt még csak az olasz borvámjárt akarta egyéni súlyával felomolni, de most társadalmi tere csapott át, s nem kevesebbet akar, mint megteremteni az *egységes magyar nemzeti társadalmat*. Ezt hirdeti programbeszédében.

Mindenekeztü meglep a ámuló világot csodálatra méltó felfedezésekkel, amikről eddig nem is álmódott senki, s amiket nálunk talán soha se sikerült volna kitalálni. Így pl. tudunkra adja, hogy a társadalmat

alkotó ember-egyéniségek nemcsak természetükre, jellemükre különbözőek egymástól, de viszonyaikra, foglalkozásukra, állapotukra nézve is. (Igy pl. egyik ember fogtechnikus, a másik főbíró, a harmadik akadémiai elnök, stb.)

No lám, hát tudta, gyanította ezt azelőtt valaki? Pedig milyen egyszerű!

Most jön még csak aztán a *Kolumbus* tojása. *Ballagi* nem áll meg ennél a felfedezésnél, hanem kitalálja azt is, hogy miképpen lehet ezt a sokféle emberi egy-egységes társadalomba összeolvasztani.

No ugye, hogy nem tudja egyikünk se kitalálni, hogy miképpen? És ha száz, ha ezer esztendeig történik rajta a fejünket, mégse tudnánk kitalálni.

A *Ballagi* lángelméje azonban egy pere alatt kitalálta.

Azt hiszték tán, hogy egy mozsárba kell tenni minden embert, s összetörni egyforma tömeggé? Vagy vissza kell hívni *Frankfurtból* *Soffer Joachimot*, hogy vegyítse össze és egalizálja a társadalmat is, mint a borait egalizálja?

Ó nem! Sokkal egyszerűbb a *Ballagi* módszere. Így:

A nemzet vezetőinek s képviselőinek, mint az ország törvényhozóinak az a legfőbb feladatuk a többek között, hogy a társadalom különböző osztályainak érdekeit kibéjtsék, kiegyenlítsék és harmóniába hozzák, azaz olyan intézmények létesítésén munkálkodjanak, amelyek egyik vagy másik társadalmi osztály érdekeit, jólétét, boldogságát mozdítják elő, a nélkül azonban, hogy a másik osztálynak, vagy bármelyiknek is ártalmára szolgáljanak.

No látod, bámulod *Európa*! Hát hitted volna valaha, hogy ezt így kell eszelekedni? Bizony nem, mindaddig, míg most *Ballagi Géza* a fohedhez nem vágta a felvilágosodás fáklyáját!

De még tovább megy *Patak* személfénye: azt ígéri, hogy a receptje szerint (s bizonyára egyéni súlyának felhasználásával) meg is teremti ezt a társadalmat.

Igaz ugyan, hogy evvel már *Széchenyi István* is, mások is próbálkoztak, s nem sikerült nekik. De *Ballaginak* biztosan sikerülni fog. Ezek után reméljük, hogy még a következő feladatokra is vállalkozni fog *Ballagi*:

1. hogy az egész emberiséget egy nyelvűvé teszi.
2. hogy az északi sarkot áthelyezi *Sárospatakra*,
3. hogy a föld ferde tengelyét függőlegessé igazítja.
4. hogy vándorompót állít fel a föld és a holdvilág közt.

A büszke és az elszomorodott Patak.

Sárospatak városa nem tudja most, hogy mire legyen inkább büszke: az asszultjára-e vagy a *Ballagi*-jára?

Volt ugyan *Patak*nak valaha egy *Rabócz* Ferencze is, de arra most már nem adnak semmit, mert: 1. nem volt híve a kiegyezésnek, — 2. nem esztált tiszta választást, — 3. nem választotta meg pártja alelnökének *Molnár Jánost*.

És több, mint bizonyos, hogy ha ma megkérdéznék száz pataki embert, hogy ki találta fel a puska-por, kilenvenkilenc minden gondolkodás nélkül azt fogja rá felelni, hogy *Ballagi Géza*.

De az öröm tengerébe örömezz is vegyült. *Ballagi* barátjának, *Molnár János* főbírónak a választását megsemmisítette a megvizsgáltság, sőt áttette a törvényszékhez az ügyet, hogy indítson a bíró ellen bünvádi eljárást, mert a községi választók *lajstroma meg van hamisítva*.

No de seba! *Göze Gábor* bíró ur úgy tett, hogy kezét fogott a fogházba kikerült legénynyel, és ez azt jelentette, hogy most már a legény becsületet ember, és aki a be-

csületében kételkedik, annak a bíró urral gyűlik meg a baja.

Hát majd *Ballagi Géza* is kezét fog nyilvánosan *Molnár Jánossal* (sőt tán meg is eszokolja őt, mint *Tolesván* eszokolta a választókat), s ez azt fogja jelenteni, hogy *Molnár János* ártatlan ember, és aki más véleményen mer lenni, az érezni fogja a *Ballagi* egyéni súlyát.

A *hálás Patak* pedig kiaszfaltozott főierén márványoszorban örökíti meg ezt a dicső jelenetet.

Az újhelyi tiszta választás.

A vendégszerető írrok.

Múltkorai tudósításunk az újhelyi tiszta választási mozgalmakról a hétfői ebédnél szakadt félbe. Tévődés volna azonban azt hinni, hogy ezzel a dinomdinom is félbeszakadt. Az tart tovább a szabadelvűség nagyobb dicsőségére.

Mindig akadnak ugyanis jó módú s áldozatkész úri emberek, akik szívesen látják polgártársaikat egy-két pohár borra. Hogy aztán borital közben megéltetik egyszerű-készer *Dókus Ernőt*, az csak nem bűn!

Igy hétfőn este *Bögözy* Miksa városi íktató és *Anisz* Sándor eseléd-szerző voltak azok a bőkezű urak, a kik a polgárságot megvendégelték a *Bögözy* házában. A vacsora nem ment minden fizetés nélkül egy terített 40 (mondó: *negyven*) fillér volt. Ezért kaptak a polgártársak három fogás ételt, italt quantum satis, szivart és cigányt, egész reggelig. Ilyen olcsó kosztúra a legöregebb választók se emlékeznek *Újhelyben*. Erősen valószínű, hogy *Bögözy* ur jól megpótolta ezt a vacsorát. De hát ki parancsol abban, ha neki módjában van és tesz szék száz embert megvendégolni? —

Utóégre is a városi írnokság szépen jövedelmező állás, hát csak el kell költeni valamire azt a sok jövedelmet!

Különbön *Bögözy* és *Anisz* ukrán-nál vendég bőven (40 filleres vacsorára mindig akad), de polgár, különösen iparos mindössze kettő-három.

„Szokások vendéglátás”.

Másnap, kedden délelben, *Dókus Ernő*nél *Legényén* volt ebéd, amelyre az újhelyi urak voltak nagy számban hivatalosak. Az ételek itt már sokkal jobbakk voltak, mint a színházi ebéd, a józstok azonban ép olyan rosszak.

Sokan kérdezték tőlünk, hogy az új törvény szerint szabad-e a képviselőnek két héttel a választás előtt ebédet adni?

Megnyugtathatjuk az aggódókat: a jelen esetben szabad.

A kúria felfogása ugyanis ebben a kérdésben ilyen: Olyan mérvű vendéglátás, amelyet a jelölt máskor is rendszeren szokott gyakorolni, amiről tehát nem mondható, hogy rendszer szokástól eltérőleg, tisztán a választás kedvéért történik, — a választás előtt nem tekinthető vesztégetnek.

Mintán pedig *Dókus Ernő* köztudomás szerint az egész választási ciklus alatt is, csaknem minden hónapban meg szokta vendéglélni a választóit, — ez a mostani ebéd sem tekinthető a *Dókus Ernő* szokások vendéglátásának határán túlmenőnek, nem lehet mondani, hogy őzi csak a választás kedvéért adta, és így ez az ebéd nem ütközik az 1899. XV. törvényeikkbe.

Az elvű hajduk.

Sokaknak feltűnt az is, hogy a hétfői ebédekre városi hajduk hordták szét az aláírás íveket, sőt hogy a *Dókus* zászlókat is városi és megyei hajduk vitték szét az egyesekhez.

Ebben sincs tulajdonképpen semmi, mert azok a hajduk a zászlókat nem mint hajduk vitték, hanem mint a szabadelvű párt elveit lelkesül magán emberek. Utóégre a hajduknak megtiltani nem lehet, hogy a magasztos szabadelvű osztrákért (a

milyen pl. a kvótaemelés) ne rajongjanak, s ne vállalkozzanak érte, még zászlóhordásra is. Krisztus keresztet cipelt az ő eszméiért, a megyei hajdúk zászlókat cipelnek. Ez csak dicséretre elhűsögre mutat.

A törvény.

Fültanuktól hallottuk ezt az esetet:

A Magyar Királyból jött kifelé a jóllakott vidéki választópolgár, a ki nek az egy koronás ebéd annyira megzavarta lelki és testi egyensúlyát, hogy szűk volt neki a főutca, s a szabadelyű eszméjéért rajongva dülöngőzött jobbra-balra.

Kérdik tőle:

— No bácsi, hát milyen volt az ellátás?

— Hát csak megvolt, kérem alászan. Hat koronát kaptunk fuvarra, meg egyet ebédre, oszt volt sőr is, bor is, amennyi kellett.

— És kitől kapták azt a pénzt?

— Hát azt a törvény fizette nekünk.

(A paraszt nép minden hivatalt csak törvénynek hív. Hogy most be rendelték Újhelybe, nyilván azt hitte, hogy a törvény rendelte be, s az fizet neki.)

A törvény. Vajjon melyik törvény lehet az? Nyilván az 1899. XV. törvények!

A mádi beszámoló.

A mádi kerület volt országgyűlési képviselője s éddig egyetlen jelöltje 18-án Bernáth Béla tartotta Mádson beszámoló és programbeszédét.

A beszéd rövid volt, minden érdekesebb tartalom nélkül. Hangoztatta a szabadelvűséget, a Széll programjához való ragaszkodást, s ügyév kormánypárti frázisokat.

Mindössze az volt kissé meglepő, amit a gazdasági önállóságról mondott.

Igy beszélt ugyanis:

„Közgazdasági téren vezérelnék tekintem a Magyarországi ipari-és kereskedelmi önállósításra való törekvést! Nem szabad megengednünk, hogy az osztrák ipar és gyártmány kedvéért a mi nyers terményeinket súlyos beviteli vámokkal sújtsák. Ennél fogva kívánom, hogy a köntől kereskedelmi szerződéseknél, a magyar érdek az eddiginél hatályosabb védelemben részesüljön és különösen oda fogok hatni, hogy az olasz 3 frt 50 kros hozamú tetemesen fel emeltesse, hogy boraink kivitele a többi államokba megkönnyítések s ez által a külföldön piacot biztosítsunk magunknak“.

Szóval ő is a függetlenségi programot hirdette. Majd meglájtuk, hogy fogja beváltani az ígéreteket!

A közigazgatási reformot illetőleg az állami adminisztráció hívének vallotta magát. Az állami tisztviselő helyzetének javítása céljából szükségesnek tartja egy célszerű szolgálati pragmatika alkotását és az állami hivatalnokok és a bírói kar fizetésének felemelését.

Külpolitikai téren a hármasszövetség barátja.

Végül még ilyen szép dolgokat ígért:

„Szíven egész melegével és lelkesedésével fogok felkarolni és védelmezni a Pokaj Hegyalja és polgártársaim érdekeit!

Mint eddig, úgy ezután is oda fogok hatni, hogy szőlészetünk és borászatunk fejlődjen, hogy a Hegyalja lakossága anyagilag gyarapodjon s ithon elégedett és boldog legyen!

Sürgötni fogom a boritalodó le szállítását és azon leszok, hogy a szőlős gazda legalább azon bormennyiség után, amelyet saját házi szükségletére fordít, adót fizetni ne tartozzék.

Továbbá szorgalmazni fogom azt is, hogy a szőlős gazdák a törkölyből és gytimölesből, bizonyos mennyiség erejéig, adómentesen főzhesse-sonk szeszt.

Nemkülönbön oda fogok hatni, hogy a műbörgváltás Ausztriában is elültassék.

Kívánni fogom az agrárkölesöntörvény revízióját is, hogy a gyakorlati élet által bebizonyult s előre nem látott bajok és hiányok így módon orvosolhatók legyenek.

A telek- és ivék rendezésére is kívánom teljesíteni figyelmemet.

Szóval, ami a közérdek szempontjából jónak és hasznosnak bizonyul, azt teljes erőmből fogom támogatni.

A népszerű képviselő beszámolóját zajos tetszésel fogadták, s Bernáth Bélát a jövő ciklusra is egyhangulag jelölték.

A 48-as honvéd bajtársakhoz.

A „Zemplén“ f. évi szept. 1. számában kiadott értesítésünkben megígértük, hogy mihamarabb az országos honvédegyesület központi választmányának jegyzőjéhez intézett kérdéseinkre érdemleges választ érkezik, arról titeket azonnal értesíteni kötelességünkben állónak ösmernük.

Az érdemleges válasz. — 1901. szept. 14-ről keltező — megérkezett és abban a központi főjegyző e szavakkal:

„Csak tegnap óta tudok biztosan arról értesít, hogy: a mi értelmezésünk, a mi felfogásunk helyes volt, s hogy: „most már minden 1848-49-es honvéd, ha betöltötte 65-ik évét, tekintet nélkül vagyoni állapotára vagy egyéb jövedelmére folyamodhat a honvédyugdíjért, a kérvényhez: keresztlevél, honvédigazolvány és erkölcsi bizonyítvány szükségesek, és a kérvény közvetlenül a miniszterelnök urhoz intézendő.“

Ennyiből áll a főjegyző érdemleges válasza.

Az értéket 3000/1901. eln. számú miniszterelnöki rendelet, így a hivatalos, mint a napi országos és a „Zemplén“ megyei hivatalos lap 34 és 35-ik számaiban egész terjedelemben megjelent.

Aki közölteket nem olvasta ezt a méltó elismerést és köszönetet érdemlő miniszterelnöki rendeletet, azt nálunk bármikor megtekintheti és arra nézve — bármily vonatkozatlan felvilágosítással szolgálunk. Mielőtt azonban napirendre térnénk a 3000/1901. számú miniszterelnöki rendelet felett, két kötelességet ösmernünk.

Egyik az, hogy ország világgal tudassuk miként az 1867. óta kinevezett miniszterelnökök közül csak a jelenlegi miniszterelnököknek volt érzelme és bátorsága ezt a fájdalomnyhitó lépést megtenni, amiért ő hozzá — honvéd egyetünk nevében — köszönő iratot intézni kötelességünk.

Gondoljátok meg, hogy mily különbség, mily jótékonyosság származott volna ebből, ha ez a rendelet mindjárt a koronázás után, vagy csak ezeltől 20–25 évvel adatik ki?

Nem elégíti ki a 48-as honvédség igényeit egészben ez a miniszteri rendelet, mert az nem a magyar törvényhozás határozatából adatott ki, tehát erkölcsi elismerést nem involvál; nem elégíti ki, mert abból az intencióból, abból az álláspontból kiindulva is, amely ennek a kiadásában, szövegében kifejezve van, így utólagosan is a még életben levő és nap-nap mellett kihalt 48-as honvéd nyugdíjait nem 1901. júl. 1-től, hanem 1849. végétől a mikortól a nyugdíjigény voltaképpen beállott, kellett volna jogosultnak kimondani, kinyilatkoztatni és folyóvá tenni, mert 1848-ban ezt a magyar képviselőház a nemzet becsületével garantírozta.

A nemzet becsületével szemben pedig egy pár százezer forint kiadás tekintetbe nem jöhet, nemcsak a magyar nemzet becsületszava beváltása, hanem a jövő tekintetéből sem, mert meg van írva egyesek vonatkozólag, hogy: qui verum mon dicit, — amittit fidem.

Privát embernek hazudni ocsmány-

ság, de egy nemzetnek hazudni, igérni és meg nem tartani, nem volna szabad.

Ezek az irányelvek, amelyek minket köszönő feliratunkban vezényelni fogunk és mihamarabb ezeket a zemplénummegyei 48-as honvédség egyetemében nevében terjesztjük fel, értesítünk erről is, nehogy — amit feltenni nem akarunk — valamely hyperlojális elfajult bajtárs minket desavualjon 8 napig a köszönő irat folterjesztésével vární fogunk.

Bajtársi üdvözléssel:

Matolai Etele.

a z. vármegyei 48-as honv. egyt. elnök.

Id. Bajusz József

a z. vármegyei 48-as honv. egyt. jegyzője.

A MEGYE ÉS A VÁROS.

A vármegyei gyűlése szerdán egész este 9 óráig tartott, de a patkai bíróválasztás megszeméltetésén s az ebből kifolyólag megindított bünyvadi eljárásom kívül — a mit lapunk más helyén is megemlítettük — érdekes tárgya nem volt.

A keddi gyűlés nevezetes tárgya volt a jegyzői nyugdíjalap kérdése. Ennek tényállását már a múlt évben ismertettük egyszer. A jegyzői nyugdíjalap járandóságainak egy jelentékeny része, a vármegyei közögek mulasztása folytán behajthatatlanná vált s a nyugdíjalap olyan válságos helyzetbe jutott, hogy most már a tőkét költik, s 5–6 év múlva az egész alap kimerül, a fizetéseket be kell szüntetni.

A vármegye, hogy mulasztását helyrehozza, 1894. évben kelt szabályrendeletben kötelezte magát, hogy 1899-től kezdve évenként 2000 forintot fog a jegyzői nyugdíjalapba fizetni. Azonban nem fizette, s mikor a jegyzők a múlt évben kérték, a volt főispán avval fizette ki őket, hogy nincs pénz és ha a jegyzők nincsenek megelégedve, hát menjenek a kínai eszárhoz panaszra.

A mostani megyegyűlés újra előjött a kérdés, s most már a folyó évi 2000 forintot is kérték. Az állandó választmány a kérelmet elutasítását javasolta, mert nincs pénz. Wieszmány Ödön pártolta ezt, mert az a szabályrendeletben foglalt kötelező nyilatkozat kétoldalú szerződés, amelytől bármily fél visszaléphet. Dr. Engel Jakab felszólt, mert az áll. választmány javaslata jogérzetével ellenkezik. A vármegye a szabályrendeletben olyan kötelezettséget vállalt, amelytől most már vissza nem léphet, s amely rajta perrel is behajtható, tehát ezt teljesíteni kell. Mészák főügyész szintén a kérelmet teljesítését javasolja. Hadik főispán azonban olyan erős hangon mondta ki, hogy most meg nem adható a kért összeg, — hogy szinte újra Mohár Istvánt véltük a főispáni székből látni.

Igy a jegyzők megint nem kaptak semmit. Mi nagyon örülünk ennek, megérdemlik. Feltétlen szolgáló voltak a hatalomnak, soha se mutattak egy kis önállóságot, — hát most semmit se adnak rájuk. Aki az ördögnek a szolgálat, annak kinnal fizetnek!

A választókerületek választási elnökei a következők: A meggyeszi kerületben (1275 választó) elnök: Polányi Géza, helyettes elnök: Kónya András, a mádiában (1260 választó) elnök: Vitányi Bertalan, h. elnök: dr. Erős János, a lizkaiban (1788 választó) két küldöttség. Elnökök: Pekéry Gyula és Kincsesy Péter, helyettes elnökök: Végő Bertalan és Zorobory Géza, a sátoralja-ujhelyiben (2677 választó) két küldöttség. Elnökök: Meczner Gyula és Miklósy István, helyettes elnökök: Dr. Rosenthal Sándor és Éhlert Gyula, a királyhelmeciben (2712 választó) két küldöttség. Elnökök: gf. Mailáth József és Miklós Béla, helyettes elnökök: Dr. Farkas Róbert és Páricsy József, a tőketeresiben (3568 választó) két küldöttség, elnökök: Dr. Csöke József és Hízsem Kálmán, helyettes elnökök: Dr. No-

vák István és Dr. Marikovszky Pál, a nagymihályiban (4710 választó, két küldöttség) elnökök: Cibur Bertalan és Baján Imre, helyettes elnökök: Dr. Kerekes Pál és Fröhlich Gyula, a homonnaiban (6744 választó, 3 küldöttség) elnökök: Szirmai Pál, Kelemen Kálmán és Pereszlényi István, helyettes elnökök: Lehotzky Endre, dr. Thoronszky Elek, és Réz László

HIREK.

— Hymen. Zalay Andor legyes-bényei nagybirtokos e napokban jegyezte el Badenben Neuvirth Hortenziát, néhai Neuvirth József mádi nagybirtokos leányát.

— Elégett termés. A Tisza-Lúchátárban levő s a Grosz és Schwarc nagybirtokosok bérletét képező Vadvizes tanyán nagy tűzvész pusztított. A learatott búzát, gabonát a tanya udvarára hordták be, hogy ott el csépeljék. Vigan zakatolt a gépnapról-napra s már-már a bevégezéshez közeledett a munka, mikor tűzi láma verte fel az otléveket, az egyik hatalmas gabonakal gyignyladt s dacára a gyors otlásnak csakhamar belekapott a szomszédos kalzaba is. Kevés idő múlva porrá égett mindkét kalzabona, körülbelül 22 ezer korona értékben. A tűz onnan keletkezett, hogy a cséplőgépéből szikra hullott ki. Répási József gépész ellen, a ki a cséplést vezette, a vizsgálatot megindították.

— Tűz. Málcán egy jó módú gazda szénaboglya mellett — amely boglya az épülethez alig 5–6 méter közzeben van — több kisebb gyermek tüzet rakott. Szerecsére észre vették, mert a küllömben is nagy szélben az egész község porra égett volna.

— Lövöldözés egy kis bagó miatt. E hó 8-án este 8 óra tájban Magyar Mihály m.-zombori legény az utcán járkált. Találkozott Máj Andrással, Ruzsák József, Bobják János és Lesko József legényekkel: kért tőlük egy kis bagót. Ez utóbbiak bagó helyett szidalmat megjegyzéssel traktálták Magyar, aki erre felhevült és a nála levő forgó pisztolyból 5 lövést tett bántalmazóra. Egy golyó Bobják mellének ment, de a zsebóban levő notisz a golyó felfogta a másik Ruzsák bal kezefejét horzsolta le, 3 ik Lesko rokkjának jobb ujját furta át, a 4-ik szintén a Lesko csizmaszárában állott meg, az ötödik az éjjeli órnek a bekecsét lyukasztotta keresztül. Különös szerecsne, hogy az öt lövés közül egyik golyó sem idézett elő szerencsétlenséget. A lövöldözött a csendőrség elfogta és bekísérte a jbróságához.

— Gombamérgezés. Bleier Mór ujhelyi lakos és öt tagu családja mérgezett gombáitól rosszul lett, s most is betegben fekszenek mindnyájan.

— Ritka szép hangu antik hegedű eladó. Kolozsvary Istvánnál Tolcsván.

— A munka gyümölcse. Ezelőtt mintegy 34 évvel Budapest budai oldalán egy kis iparos telepedett le, ki nélkülözés, munkásság és szorgalom árán fejlesztette hazánkban az akkor még alig ismert hangszer-ipart. Már rövid idő múlva szakavatottsága annyira feltűnt, hogy megbízást nyert hadi felszerelések szállítására, míg később a m. kir. honvédség s a cs. és kir. hadsereg szerződött szállítója lett.

Kiváló érdeme, hogy az eddig külföldről behozott hangszerek gyártását hazánkban is meghonosította s gyártásukban oly tökélyt ért el, hogy ma már nemcsak a helybeli, hanem a külföldi zenetermek s elite zenekarok szükségletét is ő fedezi.

A volt kisiparos, most már a mindig nagyobbodó megbízások gyors és pontos teljesíthetéseére egy kisebb házat vett, hol zavartalanul élhetett s dolgozhatott a magyar ipar fejlődésén.

Háza mindinkább ismertebbé és keresettebbé vált, úgy, hogy kénytelen volt a kicsinek bizonyult helyiséget bővíteni. Ma már a régi kis

ház helyén egy palotaszzerű épület áll, melyben a gépek zakatolása váltotta fel az eddig kezi üzemet.

E kitaró tisztos munkában megöszül iparos Stowasser János hangszergyáros, ma már a második kerüllet egyik tekintélyes polgára. Nem esodallatos, hogy a folytonos munka kifárasztotta s most a munkát fiávasztja meg, ki hosszabb ideig tartó külföldi tanulmányutat tett s tapasztalatait itthon érvényesíti s már eddig is feltűnt az eredetihöz hiven utánzótt tárogatójával, valamint a legjobb zenéi körökben elismerést nyert hegedű modellével.

E sikerek után bizonyos, hogy a már ma is jó hírnévnek örvendő céget még magasabb nivóra emeli, s az alapító, ha egyszer nyugalomba vonul, kívánjuk, hogy a jó talajba illesztett fa gyümölcsét sokáig élvezhesse.

Aczel Gyula.

KÖZGAZDASÁG.

Tisztelt Szerkesztő úr!

Alig van kérdés vármegyénkben, mely szélesebb társadalmi rétegek érdeklődését hozta volna mozgásba, mint a borértékesítési viszonyoknak társulás alapján való javítása.

Vármegyei gazdasági egyesületünk, amely a nagy, de a lektüzendő nehézségek miatt igen terhes feladatnak a megoldását előkészítendő a Tokaj-Hegyalja szőlőbirtokosai és borkereskedői közül egy nagy bizottságot küldött ki, amely első összeülésében kimondotta, hogy a nagy tőkealkozattal és kockázattal járó borkereskedelmi részvénytársulati eszme elejtése mellett a szövetkezeti szervezkedés elvét fogadja el, s egyben kiküldötte Hammersberg Jenőt és alulírt szőlőbirtokost egy az egész kérdést átölelő tájékoztató javaslat készítésére, amely az újra felveendő tanácskozásonak alapját képezhesse.

Úgy vagyok meggyőződve, hogy ennek a nagy célnak gyors megvalósítása csak akkor sikerülhet, ha a létesítendő szövetkezeteknek a szervezete, célja és törekvése megokolatlan jut köztudomásra. Mert ez a nyilvános megvitatás alkalmas egyedül arra, hogy a félreértéseket eloszlassa, a mesterséges akadályokat legyőzze s a tervezők esetleges tévedéseit megkorrigálja és így olyan helyzetet teremtsen, hogy amikor a szövetkezeti szervezetek megalakításra kerül a sor, mindenki értse, miről van szó, s a szövetkezetek azzal működésbe léphessenek.

Ez okból kérem szerkesztő urat szíveskedjék becses lapjában helyet

adni azon dolgozatnak, melyet a most jelzett kiküldöttök a nagybizottsághoz beterjesztettek, valamint kérem a vármegyében ritkább időközökben megjelenő többi igen tisztelt lapokat is, hogy a fennförgő kérdéskörrel — ha kivonatossan is — ösmertetni szíveskedjenek.

Hazaírási üdvözlöt és tisztelettel:

Dr. Lácza László,

szőlészeti szakosztályi elnök.

Mélyen tisztelt Nagybizottság!

A folyó 1901. évi június 20-ki értekezleti ülésből tisztelettel alulírottak megbízatást nyertünk arra, hogy a Tokaj-Hegyalján létesítendő pincészövetkezetek részére alapszabálytervezetet dolgozzunk ki s azt bővebb megvitatás végett mutassuk be.

Munkálatunk eredményét ime az alatti csatolmányban terjesztjük be.

Igen nagy, nehéz és sok érdeket érint ez a kérdés. Epen ezért szükségesnek látjuk úgy az értekezlet tisztelt tagjai, mint az érdekelte szőlőbirtokos közönség kimerítő tájékoztatása végett a maga egészében és pedig megokolatlan megvilágítani az előttünk álló feladatot, feltámi annak akadályait s végül rosmatni azokra a vezérelvekre, melyek meggyőződésünket a fennförgő nehézségek között irányították s a megoldási módokat javallották.

Az a törekvés, hogy a tokaji hegyvidék bora a birtokosok társulása alapján nagyobb mérvben exportáltassék és drágábban értékesítessék, már elődeinknél is fennförgött. Ugy de az e részbeni kísérletek egész a legujabb időkig hajótörést szenvedtek a megoldás nehézségein. A tokaji bor különleges természeti tulajdonságai, becsértékének a tulajminőség, az égtáj, a fekvés, a művelési mód által befolyásolt változandósága, a birtokosságok saját terményeiiránt mindenha fennförgött elfogultsága, a borkezelés tudományának fejletlen volta, képzett pincemesterek hiánya, s a közforgalmi és szállítási mizériák oly akadályokat gördítettek a társulati kezelés és borértékesítés útjába, hogy azokat az ad hoc keletkezett társaságok legyőzni nem tudták. De a legfőbb hiba az volt, hogy ezek a szervezkedések mindig részvénytársulati alapon történtek, melyek a felsorolt nehézségek között tőkehiany miatt kitarásra képtelenek lévén, a kezdet hátrányait átélni nem bírták.

Hiba volt az is, hogy a kísérletek a bukás veszélyének kitett részvénytársulati alapon tétettek. Így a tokaji bor, mint világgforgalmi árucekk soha nem szerepelhetett, s

a minőségre szerinti legelső rangot az értékesítésnél ki nem vihhatta. Keleendősege azon szűk körre volt utalva, melyet részére a hosszú gyakorlat által oskolizott borkereskedői kar hazánk határainhoz közel kiszorítani tudott. A 70-es évek után következő időszakban már vasutaink felépülése s közforgalmi viszonyaink javulásával a borteremelés és kereskedés tisztességes hasznót vető üzletgá fejlődött s boraink a direkt és közvetítő kereskedelem útján gyorsabban kelvén, a társulás után való önségely szükségse is elmult.

Ennek a kedvező fordulathnak a filloxaera fellépte egyszerre véget vetett. A külföldi kereskedők elmaradoztak és vevőiket kénytelenek voltak másnemű borfajok izlésére szoktatni. S így történt, hogy a filloxaera vést közvetlen megelőzőtt 1889-iki és 1890-iki boraink legnagyobb része pincénkben rekedt. (Folyt. köv.)

Kiadótulajdonos:

LANDESMANN MIKSA

Ház eladás

Sátoraljaújhelyben Rákóczi utca (kis piacon.) Alkalmas bárminő üzletre, tágas udvar és kerttel.

A feltételek nagyon előnyösek.

Bővebb felvilágosítás a kiadóhivatalban

MIÉRT van annyi utánzat? MERT valódi Eisenstädter-féle Linoleum padló zománc

a törv. bej. „vaslovag” védjeggyel a legjobb és legtartósabb fényfáz puha padlóknak és konyha butoroknak hemázolására

Az Eisenstädter-féle Linoleum padló zománc

egy óra alatt keményre szárad, bámulatosan szép fényvel bír és tartósság tekintetében eddig felül nulhatatlan. A következő változatokban kapható: 1. sz. sárgásbarna, 2. sz. sötétbarna, 3. sz. mahagonibarna. Nagy elterjedtségénél fogva

Linoleum padló zománc

unkat különböző hasonhangzású nevek alatt értéktelen utánzatokkal hamisítják, miétt is kérjen mindenki kizárólag csak Eisenstädter-féle Linoleum padló zománcot, a törv. bejegyzett „vas lovag” védjeggyel.

Eisenstädter Testvérek

lakk és festékgyára, Bécs

Saját készítményű

kovácsolt vasból való s több kiállításon kitüntetett

BORSAJTÓK

kaphatók **KÖTTIS LÁSZLÓNÁL** Sátoraljaújhelyben

Valamennyi kipróbált készítmény, mely a legerősebb nyomásnak is ellentáll.

A törkölyt egy darabban adja ki.

A musthoz olaj nem kerül

Egyszerű szerkezeténél s olcsóságánál fogva is ajánlható.

Csipke-függöny tisztítás

Rakovszky Sándor

férfi- és nő-ruha vegyértisztító, selyem-szövet, gyapjuruha-festő és guvrirozó intézete.

S. A. Ujhely, a vármegyeház háta mögötti Beresényi-u. 45.

Férfi- és női ruhák, tisztí-egyenruhák, tavaszi és őszi feöltők, gyermek-ruhák, szalagok, csipkék, nyakendők, szarvasbőr-nadrág stb. elő nem sorolt tárgyak tisztításra elvállaltatnak, a tárgy minőségéhez képest minden divatos színben festetnek.

Guvrirozni elvállalok selyem, krep, batizt, terno, szövet, satin és mindenféle szöveteket 150 cm. hosszúságig. Vidéki megrendelések posta után vétel is elfogadtatnak.

Férfi és női ruhák kívánatra a legrövidebb idő alatt olcsó áron tisztítatnak

Kézi-munka tisztítás.

Áz 1895. évi párisi s az 1896. évi londoni egészségügyi kiállításon díszoklevéllel és arany éremmel kitüntetve.

Orvosi tekintélyek által kipróbált s nagyobb kórodákban kitűnő sikerrel használt külszer a

REUMA-SZESZ

biztos s kiváló gyors hatású köszvény, esúz, reuma, ischiás stb. ellen.

Hatása meglepő, a mennyiben gyakran még a legidültbb köszvény és esúz-fájdalmakat is már néhányszori bedörzsölésnél teljesen megszüntette.

Egy üveg ára használati utasítással 1 kor., erősebb 2 korona 40 fillér.

SZEGFÜ CRÉME szeplő, műjolt, mitesser s az arcz és kézbőr minden nemű tisztáltsági ellen. Főuri körökben is előszeretettel használva. Ara 1 korona.

SZEGFÜ POWDER a ten-nek üdösséget s finomságot kölcsönöz. — Fehér, rózsaszín s érme színben. Egy doboz 1 korona.

SZEGFÜ FOGPOR a fogak s foghús épségben tartására. A száját dezinficálja, a fogaknak vakító fényt kölcsönöz. Egy doboz 80 fillér, fogkefe 1 kor.

SZEGFÜ SZAPPAN szappan, kiváló kellemes illattal. Egy darab 80 fillér.

HAJ-ELAXIR a haj hullás, kopaszodás, fejkopás hajkikopás biztos megátlására szolgál. Egy üveg 3 korona.

TOKAJI CHINA-VASBOR legkitűnőbb minőségű hegyaljai borból készítve. Kitűnő s biztos hatású szer vérszegénység, sápkór s idegesség ellen. Gyermeknek kellemes ízénél fogva igen szívesen veszik be. Fél literes üveg 5 korona, 1 liter 9 korona.

TOURISTA OLAJ az egyedüli biztos szer tyukszem, személes és bővastagodás gyökere kigyógyítására. — Egy üveg ára 70 fillér.

Az összes bel- és külföldi különlegességek szappanok, parfümök, pouderek és arczkondécsók, sebészeti eszközök és kölszerek raktáron vannak.

Kapható csaknem az összes gyógyszerertárakban. Postán utánvétellel, vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készítő:

WIDDER GYULA

gyógyszerész, Sátoraljaújhely.

Főraktárak Budapestben, Török József gyógyszerertárban, Király-utca 12 és az Egger-féle „Nádor gyógyszerertár”-ban, Váci-kerut 17.